

ALAPÍTÓ-FŐSZERKESZTŐ: EGRİ László

SZERKESZTŐK:

GYARMATI Zsolt

SZILÁGYI Gábor

KIADÓ: EGRİ László

ISSN 2064-1575

ONLINE KÖZÖSSÉGI-MŰVÉSZETI FOLYÓIRAT

VII. ÉVFOLYAM/ 2.SZÁM

2019

TARTALOMJEGYZÉK

Bemutakozik a szerző: Varga Árpád

Varga Árpád: A Nap a fejünk fölött

Varga Árpád: Megtartók

Varga Árpád: Holdfénytánc

Dinók Zoltán: A tanár

Albert Fanni Zsófia: Olaszos kaland

Albert Fanni Zsófia: Késői órán

Dr. Géro Imréné: Testvéri kötelék

dr. Radmila Markovity: Az én estém

Eiterer Ferenc: Anyám

Szerkesztőségi üzenet

Bemutatkozik a szerző: *Varga Árpád*

35 éves tanár-költő, versbarát vagyok. Egy dunántúli kisvárosban élek a feleséggel és a kisfiammal. Már kamaszkoromban vonzott az írás, mai napig őrzök korabeli naplójegyzeteket, szösszeneteket eredeti formájukban.

A költészet számomra elsősorban lelki megnyugvást jelent, mégis többet egyfajta passziónál. Bár manapság a sűrített, lírai gondolatok a rohanó élettempó és a könnyen terjedő türelmetlenség okán nehezebben kapnak helyet az emberek életében, ennek ellenére az irodalom szerves részeként fontos kulturális pillérnek tartom a verseket. Eddigi műveim többségére az volt a jellemző, hogy a szövegek nyelvezete talán a tipikus kortárs alkotásokénál közérthetőbb, illetve szokásom elgondolkodtató, merengő sorokat lejegyezni.

A *Kis Lant* folyóiratban és online irodalmi magazinokban jelentek már meg korábbi verseim, valamint számos antológiában is olvashatók. Feltett szándékom, hogy a szociális média online felületeit kihasználva minél több magvas, lírai gondolatot juttassak el a fiatalabb generációkhoz. Magánkiadásban készült első önálló verseskötetem pedig 2019 tavaszán kerülhetett néhány könyvesbolt polcára *Kétszáz apeva* címmel. Jövőbeli tervem további verseskötetek megjelentetése, emellett prózai szépirodalmi, esetleg publicisztikai szövegek alkotása.

Varga Árpád

Varga Árpád: A Nap a fejünk fölött

Minden emberben egy közös
volt és van és lesz, s ez örök:
jelesül a Nap
a fejünk fölött.

Napvilági derült pompa
színt hoz nekünk, nem talonba
tett – égő virág,
földi földogma.

Mit kezdhethetnénk, ó, nélküle?
Fénye ugye nem évül el?
De bizony, sajnós!
A jövőnk harcos!

Minden nappalt követ éjjel,
minden árnyból szülhet fénnyel
örömet nekünk;
Napunkkal kelünk...

Őt látta, ki élt száz éve,
neki fohászkodta félve
óhaját, baját
múltni remélve,

s lett így élet őre, jött ő:
melegséggel szívbe szökő
ugyanez a Nap
a fejünk fölött.

(Pápa, 2015 tavaszán)

Varga Árpád: Megtartók

Könyvek és levelek,
ruhák vagy csetreszek;
sok a felesleg, a szemét,
ember teríti szerteszét!

Holmik meg kacatok,
elhagyott iratok;
ember tünteti el őket,
hát ember elől eltűnnek.

Kütyük vagy ketyerék,
társakként menedék;
gyermekek sírnak hozzájuk,
siratják szeretett tárgyuk.

Kidobott masinák,
rossz elektronikák;
mind-mind megtartó elemek,
használat után szemetek.

Nem fáj szívünk értük,
ha fáj is, túllépünk.
S bár jól szolgálnak ki minket,
lám idővel nem kellenek.

Emléknek tartani?
Luxus felhalmozni...
Győz a praktikum, a kor ma,
a formabontó új forma.

Nem úgy a gyűjtők! Ők
nehezen túllépők.
Szívük szakad, ha váltanak;
keseregnek, ha kidobnak.

(Pápa, 2014)

Varga Árpád: Holdfénytánc

Szereted a titkokat?
Szereted a látványt?
Szeretnél úgy titkokat,
hogy ne tudják, hogy láttál?
Szeretnél ismerni,
lelkemmel heverni
egy zöld színű tisztáson –
kebelemből enni?
Mit szeretnél, ó mondd?
Éreztél már ilyet?
A kíváncsiság a Hold –
kinek gondja, az fizet.
Éhes melegben a parti tűzzel
játszva parázslík a fény, éjben
táncol a mosoly; úgy vagyunk még,
mint két lehulló, csak hulló
falevél.

Mi lesz ebből? Mindenki ezt kérdi;
mindenki itt áll meg, vagy innentől méri.
Mennyit bír lábunk, holdbéli táncunk:
eltotyogjuk, vagy csak zsigerből járjuk?
Megunthatatlan s a bűnben fon hitet;
a sorsé a döntés – ki mást hisz, az fizet.
Álnok, vad éji dala halkán tör rájuk,
s ha megkerülnek reggel, a Hold a képmásuk.

(Pápa, 2014. május végén)

Dinók Zoltán: A tanár

–Nem emlékszel? – kérdezte Mária a fiát. Ő javasolta annak idején, hogy pszichológushoz menj.

–Hát ez felháborító! Nincs nekem olyan nagy bajom. S az óta se volt. De egyébként ezt elmondhattad volna! – mondta András.

–Már akkor bajok kezdődtek veled. Igen, tizenöt éves korodban. – mondta Mária.

–Bajok... Jópofa. Csabáné – hát az egy förtelmes tanár volt.

–Még förtelmesebbnek tűntél te neki!

–Az ilyen beszédek nem szeretem! Az emberben kisebbségi érzést vált ki!

–Kisebbségi érzésed volt neked amúgy is!

–Bizonyos dolgokról nem is tehetek!

–Mert mindennek más az oka mi?

Bandi a szobájába vonult. Nagy könyvtára volt s írónak készült. Már húsz novellája megjelent. De most írás helyett ki akarta szellőztetni a fejét. Fogta a kabátot s búcsúzott anyjától.

–Csak a szokásos sétámra megyek! – mondta.

–Vigyázz az autókra! Péntek van, nagy a forgalom.

Bandi a friss levegőre érve máris jobban érezte magát. Közben rágyújtott. Mindig ugyanarra a padra ült le, most is oda igyekezett. Melléje ült egy öregember s nagyokat sóhajtott.

–Milyen szép idő van ma! – mondta.

–Igen. Tegnap esett.

–Az unokám az ilyen időt szereti, mert sokat lehet ilyenkor játszania a parkban.

–Én is. Mert le tudok ülni erre a padra. – mondta Bandi.

–Okos fiatalnak látszol! – mondta a bácsi.

–Író vagyok!

–Nahát! Ez igen. Gratulálok.

–Még korai a gratuláció. – mondta Bandi.

Az öreg épp folytatta volna, mikor cseng a mobilja.

–Igen. Máris megyek.

Majd kikapcsolta.

–Az unokám beteg. 38 fokos láza van. Mennem kell.

Felkelt s útjára, a dolgára ment. Bandi belegondolt, milyen is az, ha valakinek unokája van. Mennyi gonddal jár... A fiatal író épp hazafelé tartott, amikor nem hisz a szemének, hogy egy ház sarkában ki áll: Csabáné, az osztályfőnök. Tiszta részeg volt, alig állt a lábán. Meglehetősen rossz színe volt, mint aki mindjárt nagyot hány. Bandin érdekes, vegyes érzelmek futottak át. Az ő osztályfőnöke, aki mindig a jóra, a szépre, egyáltalán az életre tanította, most itt áll részegen s alig van magánál. Ez a nő mondta, hogy jó lenne, ha ő elmenne pszichológushoz! Milyen ember és tanár az ilyen? Aztán a tanárnő Bandihoz fordult, hiszen észrevette őt.

–Bandi, te vagy az? – kérdezte.

–Igen. Én. És maga? Így leitta magát?

Az egykori tanárnő hallgatott. Szégyellte is magát.

–Már nem tanít? – kérdezte Bandi.

–Már nem.

–És így telnek mostanság a napjai?

–Nem egészen.

–Azért csaknem alkoholista?

–Nem vagyok az.

–Emlékszik, hogy maga mondta, hogy menjek pszichológushoz?

Csabáné síri csendben hallgatott.

–Ne haragudj, tudom, normális gyerek vagy te!

–Akkor annak idején miért nem így látta?

Csabáné nem tudott mit mondani. Végül azt mondta:

–Olyan zárkózott és csendes gyerek voltál, hogy az már beteges...

–Ez nem igaz, maga is tudja...

–Talán nem emlékszel, milyen voltál?

–Majd maga emlékezzen vissza erre a jelenetre, ha megöregszik! – mondta végül a fiatal író. S otthagya. Az emberek mind megvetéssel néztek rá. Nem is gondolták volna, hogy ez az asszony valaha tanár lett volna, osztályfőnök... Bandi valósággal azt gondolta, az ember előbb vegye ki a szeméből a gerendát, utána küldje az embert pszichológushoz...

Albert Fanni Zsófia: Olaszos kaland

Hamarabb ülök fel a buszra tekintettel a farkasordító hidegre, és persze arra a nem elhanyagolható tényre, hogy a busz már megérkezett, - 10 perccel hamarabb az indulás előtt. Kényelmesen helyet foglalok a busz derekán, majd könyvembe burkolózva várom az indulást. A sofőr lábát nyújtóztatva tesz meg néhány lépést felém, majd visszafelé, a vezetőfülke irányába. Mikor újra megfordul tekintetünk találkozik, udvarias csevejre intve bennünket. 'Cinque!', mondja jobb kezét széttárt ujjaival feltartva. Tehát még öt perc indulásig.

- 'Én nem jó németben, csak kicsit beszél. De értek sokat!' – mondja kedélyesen erős olasz akcentusával.
- 'Baj nincs, beszélni én sem, érteni igen!' – feleltem sorstársamnak sokat mondó mosollyal, az abszurd helyzetre való tekintettel.

Na igen. Németország egyik leggyönyörűbb városában, az olasz és a magyar beszélgetnek, pont annyira németesen, mint egy kínai oroszosan... A lassan buszra szállingózó német utasok füle számára kész gyönyör bennünket hallgatni.

Egy pár rakoncátlan és nyelvtanilag pocsékul szerkesztett mondat után eljött az indulás ideje. A szimpatikus sofőr invitálására hát előre ülök, közvetlen a vezetőfülke mellé, hogy folytathassuk Kazinczy-minőségűnek nem nyilvánítható nyelvújító törekvéseink német megfelelőjét. Szó szót követ, Márió megosztja Szicíliai származásának történetét, hogy van egy 7 és egy 14 éves gyereke, és, hogy a felesége most biztosan nagyon féltékeny lenne, ha látna bennünket. Csillogó tekintetében elvészni látszik a hosszú munkaórák legutolsó fáradságmorzsjaja is, miközben azt ecseteli: 'Milyen jó, hogy van beszélgetni Te-vel!'. Egyszer csak halk zsvaj, majd egyre erősödő, értetlenkedő hangok szakítják félbe könnyed társalgásunkat. 'Várjunk csak egy pillanatot...' – gondolom magamban enyhén emelkedő szemöldökkel. 'Ez a híd a múltkor még nem volt itt...'. Majd a felmerülő gyanúm hamar bizonyosságra talál. Drága Máriónak nem

csak a felesége lenne most borzasztó féltékeny, de a főnöke is páros lábbal rúgná ki ha megtudná, beszélgetésünk iránti lelkesedésében már rég letértünk az 5-ös busz hivatalos útvonaláról...

Albert Fanni Zsófia: Késői órán

...Csendesen oson, lépeget nesztelen,
Királyi fenséggel közeleg lelkesen.

Csillogó habok ölelik szertelen,
Míg az átszeli nem várt hevesen.

Ölében hófehér ruhában leányka,
Átkarolva piheg meseszép álmában.

Nem más karolja szerelmes lázában,
Maga Poszeidón, tengerek királya...

Dr. Géro Imréné: Testvéri kötelék

Az év első, igazán napfényes hétfője köszöntött be, pont mire izgatottan várták a gyerekek a húsvéti nyuszt. Sokan ugyan már nem tartják a népszokásokat, de azért az apró ajándékok és a családdal töltött idő feltölt kicsit és nagyot.

Delinke a húsvéti pihenő után, kipihenten, mosollyal az arcán érkezett a munkahelyére, pedig ismét egyedül töltötte ezt a hétfőt. Az egyik Balaton parti szállodában pihent, ahol furcsán méregették őt, hiszen a pocakja már kezdett növekedni, egyértelmű, hogy babát vár, és mégis egyedül van. Ennek ellenére nagyon boldog volt, csak a babára figyelt, nagyon óvta őt. Mielőtt elutazott felkereste a nőgyógyászt, kikérte a véleményét, hogy mire figyeljen, mit tehet, mit nem. Mivel már betöltötte a harmincnyolcadik évét, ezért igyekezett az orvos szavait betartani. A szállodában eltöltött idő alatt figyelte a gyerekes családokat, talán irigykedett is kicsit. Nagyokat sétált a gyönyörű parkban, hallgatta a gyerekkacajt, visítózást. Eszébe juttatta gyerekkorát, amikor a hűgára vigyázott. Már akkor is nagyon élvezte a vele való foglalkozást, játszást. Akkor úgy gondolta, hogy neki is lesz két szép kislánya.

Belépett a nagy légtérű irodába és lassan közeledett a saját ízlésére kialakított kis boxához, amit néhány gyönyörű virág díszített, ám főnöke útját állta.

- Delinke, bemutatom neked az új munkatársunkat, aki majd átveszi a munkád, ha már nem akarsz az irodában dolgozni. - Hirtelen felkapta a fejét, mert még neki is szokatlan volt a gondolat, hogy majd egy darabig nem fogja élvezni a munkatársak társaságát, a kávészünetek traccspartiját, a péntek esti beszélgetős “kocsmázást”.
- Budai Soma - nyújtotta a kezét, és felnézett a szemeibe. Olyan mosolygós, kedves tekintete volt.
- Barabás Delinke - mondta, és széles mosoly szaladt a szájára.

- Ismerkedjete - mondta a főnökük - majd később beszélünk.

Azzal magukra hagyta őket.

- Gyere, menjünk, igyunk egy kávét és közben beszélgetünk - indult Delinke a konyha, étkező, társalgó részhez.

Soma jó kedvűen indult a lány után és közben az alakján futtatta szemeit. Csinos - állapította meg magában.

- Kávét vagy teát kérsz? - kérdezte az új munkatárstól a lány.
- Én csak teát, és remélem te is ugyan azt iszol, mert látom, babát vársz.
- Természetesen - felelte csillogó szemekkel.

Elkészítette a két teát. Somának adta az egyik csészét, majd kezébe vette az övét is és leültek az ablak elé a kényelmes fotelba. Gyönyörű idő volt. Szívesen sétált volna egyet a szemben lévő parkban, ahol a madarak hangosan énekeltek, a már zöldellő és virágot bontott bokrok és fák között. Belekortyolt az italába, majd, mint, akit megcsíptek Soma felé fordult.

- Ne haragudj, kicsit elkalandoztam.
- Igen, látom - mosolygott. Nagyon szép az a park, gondolom inkább ott lennél.

A lány csak bólintott, és hallgatta a férfi kellemes hangját. Már nem érdekelte a park, inkább ráfigyelt. Beszért a korábbi munkahelyéről és ő közben végignézett a férfi igényes ruházatán, arcán, melyen szinte folyamatosan látszott mosolya. Ápolt volt, kellemes parfümjé most ért el hozzá, és örült, hogy nem irritálja, ahogy az eddigi időszakban, ha új illat csapta meg az orrát. Aztán csak arra lett figyelmes, hogy csend van körülöttük. Felkapta a fejét, talán az utolsó pillanatban, mutatva, hogy figyelt új kollégájára. Ám, ha kérdezte volna, biztosan nem tudott volna felelni, így hát inkább ő kérdezett.

- Miért váltottál munkahelyet? - Soma kicsit elgondolkodott.
- Kellett az új kihívás! Tíz évet dolgoztam az előző helyen.

Mire elfogyott a teájuk, már sok mindent tudott róla. Szimpatikus - sommázta magában. Elkísérte őt a munkaasztalához, majd helyet foglalva a saját székén végig gondolta, hogyan ossza be hátralévő idejét a szülésig. Örült, hogy főnöke megértő volt abban, hogy ő dolgozni akar, ameddig tud, és megértő volt az orvosa is, hogy felelősségteljes lesz, csak is addig fog dolgozni, amíg jól érzi magát. Jelenlegi játékprogramját megírva még szeretne egy másikat is, mert a babavárás inspirálta őt.

Soma megragadott minden alkalmat, hogy minél többet megtudjon Delinkéről, mert tetszett a lány neki. Egyik kolléga elszólásából értesült arról, hogy egyedül él. Bár ő ezt nehezen tudta elhinni, hiszen olyan boldog, kiegyensúlyozott. Nem egyszerű manapság gyereket vállalni, nevelni, ő mégis babát vár. Egyik nap teázás közben megkérdezte, hogy meddig akar dolgozni, és hogy mit szól ehhez a párja. Így próbált megbizonyosodni arról, hogy ne hiába álmodozzon a lányról. Delinke fülig érő mosollyal válaszolt: csak ő és a baba dönti el, hogy meddig fog dolgozni. Soma, kissé értetlen arckifejezésén jót nevetett, majd hozzátette - egyedül él, nincs, ki beleszóljon az időbeosztásába. Soma örömmel nyugtázta válaszát és elhatározta hamarosan randira hívja. A lányt elfogadja így is, hogy babát vár, hiszen nagyon szép, intelligens és sok mindenről tud vele beszélgetni. Úgy gondolta, ha egy elvált nővel jönne össze, akinek már van gyereke, azt is elfogadná. Viszont ő még csak most várja a babát. Szeretne már családot. Nem akarja már annyira az anyagiakat hajszozni, ha nincs kivel megosztani a mindennapi örömeit, gondokat. Delinke örömmel mondott igent a randira, amit aztán több is követett. Ő sem akarta megérteni, hogy Soma miért van egyedül, hiszen nagyon szimpatikus tulajdonságai vannak, tartalmas beszélgetéseket folytatnak. Talán csak mostanra érezte úgy, hogy családot szeretne - gondolta. Az elmúlt hónap alatt sok mindenről beszélgettek, sok mindent megtudtak

egymásról, de egy valamiről nem kérdezte őt, mégpedig a babáról. Egy kicsit örült neki, mert még nem akart kitárulkozni a terhessége részleteiről. Viszont egyik hétvégén, mikor nála volt Soma, váratlanul betoppant hozzá a sógora, Oszkár. Megbeszélte vele a számítógépes problémáját és búcsúzaskor megkérdezte Delinkét:

- Mikor jössz hozzánk? - szeretnénk már látni a babánkat.

Delinke látta Soma érdekes arckifejezését, és miután sógora távozott, gondolkodott pár pillanatig, hogy elmondjon-e neki mindent a babáról. Talán itt az ideje beavatni, de kicsit félt is, hogyan fogadja majd. Csak remélte, hogy a hallottak után nem neheztel rá. Készített két csésze teát, majd bevackolta magát a kedvenc fotelébe és nagyot sóhajtva kezdett mesélésbe.

- Azt már tudod, hogy van egy húgom, aki férjnél van. Szeretetteljes családban nőttünk fel. Igazán jó testvérek vagyunk, mindig számíthatunk egymásra, pedig volt idő, mikor távol éltünk egymástól. Én, a nagy testvér igyekeztem megvédeni őt, bár elég harcias teremtés. Volt idő, amikor együtt jártunk szórakozni, de aztán ő megtalálta élete párját és kevesebbet találkoztunk. Pár évvel ezelőtt összeházasodtak. Több mint egy évig próbálkoztak, de hugi nem esett teherbe. Aztán jött a kivizsgálások hosszú sora, és a vége, hogy nem lehet gyereke. Nehezen tudta feldolgozni az orvos által kimondott, számára kedvezőtlen mondatokat. Persze felajánlottak nekik több lehetőséget is. A húgom viszont nagyon nem tudta eldönteni, hogy melyiket válassza. Ebben az időben szakított velem a barátom és én is magam alatt voltam. Harmincnyolc évesen elég reménytelen volt akkor a helyzetem a saját család megteremtésére. Hogy eltereljem a figyelmem a saját gondjaimról, azon kezdtem gondolkodni, hogyan tudnék segíteni a testvéremnek. A húgom születésnapján jelentettem be, hogy kihordom nekik a babát. Ő a nyakamba ugrott örömeiben, mondván, ennél szebb ajándékot nem is kaphatott volna tőlem, amiért nagyon hálás volt. Nekem

is egy nyugalmas időszak jött el, én is csak a babára koncentráltam. A sikeres beültetés után, a munkahelyemen is megbeszéltem, hogy meddig dolgozok majd és meddig leszek itthon. Igyekszem figyelmeztetni magam, hogy a baba nem az enyém csak dajka vagyok, nem szabad kötődniem hozzá, hogy meg tudjak majd válni tőle. Nagyon nehéz teljesítenem, mert nagyon jó dolog, hogy itt növekszik a pocakomban, nagyon szeretem őt - simított végig pocakján. Azt sem tudom, nekem lehet-e majd ezután gyermekem, hiszen nem vagyok már fiatal. - Könnyek gyűltek szemeiben, de nem akarta, hogy kigördüljenek. Nem tudta Soma hogyan fogadja szavait.

Ő csak odament Delinkéhez, leguggolt és átölelte.

- Nagyszerű nő vagy, nagyon tisztellek a döntésedért! - egy csókot nyomott a homlokára.
- Boldoggá tetted a húgod, a sógorod és magadnak is becsempésztél egy keveset. Én, amíg veled vagyok, mindenben segítek neked, nagyon szeretlek. Szeretnék veled összeköltözni, hogy könnyebben teljesítsem ígéreteimet. Mit szólsz hozzá?

A lány először kicsit meglepődött a kérdésem, de aztán átkarolta barátja nyakát, csókokkal halmozta el és úgy válaszolt.

- Nagyon szeretlek, és szeretném, ha ideköltöznél.

Delinke pár nap múlva, Soma társaságában, meglátogatta szüleit, ahol a húgáék is megjelentek. Kamilla, Delinke húga elég hosszan beszélgetett Somával, többek között születendő gyerekéről is. Nagyon boldog volt, még ha nem is ő hordja ki a babát. A mosoly nem tűnt el az arcáról. Ő is nagyon szimpatikusnak tartotta Somát.

A következő napokban Soma beköltözött a lakásba és a lány életében is nagyobb teret kapott. Mivel egy munkahelyen dolgoztak, együtt jöttek-mentek. Munka után jókat sétáltak, sőt Delinke fitness órákra is járt, mert korábban is sportolt és az orvos sem tiltotta meg neki. Olyan felfoghatatlan számára, hogy egyszerre ennyi öröm éri, hogy talált egy csodás barátot, a húga által megtapasztalhatja a babavárás örömeit.

A hetedik hónapot is betöltötte és a barátjával a kapcsolata egyre mélyebb lett, már a közös jövőt tervezik. Ahogy teltek a napok, és közeledett a szülés ideje, kezdett nyugtalan lenni, sokszor magába fordult, gondolkodott és ezt Soma is észrevette. Egy darabig nem akarta terhelni barátját a fejében motoszkáló gondjaival, de tudta, hogy nem stresszelhet. Nehezen szánta rá magát, de úgy érezte, meg kell beszélnie vele, hogy mi nyomasztja egy ideje. Talán Soma is megérezte, hogy a lányt súlyos dolgok foglalkoztatják, ezért egyik este, mikor ágyba bújtak, odahúzta az ölébe, hátát simogatta, csókokkal halmozta el.

- Édesem, mond el, mi bánt? Látom, hogy mostanában kissé nyugtalan vagy.

Delinke kicsit meglepődött kérdésén, talán félt is egy kicsit, hogy megérti-e vívódásának okát, ha megosztja vele. Számára is nehéz teher volt már a belső küzdelme.

- Tudod, rengeteg kérdés vetődött fel bennem az utóbbi időben a babavárással kapcsolatban.
- Mond el őket, beszéljük meg.
- Most minden gond nélkül hordom ki ezt a babát, de vajon, ha én is szeretnék babát, mi lesz? Le tudok-e mondani erről a babáról? - annyira kötődöm hozzá. Lassan kilenc hónapja hordom, óvom ezt a csöppséget. Szeretem őt, pedig még nem is láttam csak az ultrahangos fotóit. Hiába ígértem meg huginak, legszívesebben megtartanám őt - simogatta a pocakját, peregtek a gyöngyök a szeme sarkából.

Könnyes szemeit barátjára emelte, aki aggódva hallgatta szavait. Nyugtató csókot nyomott homlokára, kicsit elgondolkodott, majd szerelme szemébe nézett.

- Édesem, amikor még nem tudtam, hogy a baba nem a “tiéd”, én már akkor elfogadtalak veled együtt. Olyan jó téged boldognak látni, ragyog egész lényed a terhesség alatt. Bár még nem mondtam neked, de szeretnék gyereket, és veled képzelem el a családalapítást. Szeretném, ha megnyugodnál, mert nem tesz jót a stressz, se neked, se a babának. Légy pozitív! Azt mondtad, hogy elsőre sikeres volt a petesejt beültetés, akkor ne aggódj, hogy lehet-e még gyereked, gyerekünk. Itt vagyok neked, ketten mindent megoldunk. Nagyon szeretlek. Gyere, aludjunk, mert holnap fáradt leszel, és még orvoshoz is kell menned.

Delinke lelkének jól esett a barátja támogatása, és nagyon örült annak is, hogy vele akarja összekötni az életét. Azért elhatározta, hogy az orvossal és hűgával is megosztja aggodalmait.

Másnap az orvosa próbálta megnyugtatni őt, de úgy érezte, őszintének kell lennie. Jelen helyzetben nem látja akadályát annak, hogy egy másik babát is vállaljon, de szülésnél még akadhat komplikáció, ami befolyásolhatja a későbbi terhességét. 100 % garanciát nem tud adni ő sem. Az orvostól gyalog ment el a hűgához, így volt ideje gondolkodni megint.

Kamilla az ajtót kinyitva nővére kétségbeesett arcával szembesült, amit nem értett. Delinke elsírta magát és szorosán ölelte a hűgát. Nem tudta, hogyan mondja el neki a benne felmerült kételyeit. Nagyon szereti a testvérét, de most, hogy az ő élete is rendeződni látszik, másként viszonyul a terhességhez. A hűga szép lassan beterelgette a nappaliba és leültette a kanapéra. Hozott egy pohár vizet neki, hogy megnyugodjon, majd így szólt:

- Ugye nincs semmi baj a babával, vagy veled?

- Nincs semmi baj - szipogott - csak rengeteg kérdés gyötör egy idő óta. Hugi, én annyira szeretem ezt a babát, és nem vagyok biztos abban, hogy le tudok mondani róla. Somával is tervezzük a jövőnket, ő is szeretne gyereket, de vajon lehetek-e még terhes? - szakadtak ki belőle a kérdések, aggodalmak, amik eddig foglalkoztatták. Könnyei csak úgy záporoztak.

Kamilla csak ült megkövülten, nem tudta mit mondhatna testvérének, hiszen semmilyen szerződést nem írtak, ami kötelezte volna a nővérét. Hiába a nővére ajánlotta fel a béranyaságot, ha nem hajlandó lemondani a gyermekéről, ő nem tehet semmit. Most már ő is sírni kezdett ezen a pillanatnyilag reménytelen helyzeten. Ám azt is tudta, hogy nővérét meg kell nyugtatni, mert a stressz nem tesz jót a babának és mamának sem. Arra kérte őt, hogy kössenek fegyverszünetet a baba megszületéséig, nem akar haragban élni vele. Egyébként is már csak egy hónap van hátra - remélte, az idő mindent megold. Delinke belátta, hűgának igaza van, és kicsit megnyugodva, inkább kérdezgetni kezdte Kamillát, hogy miket vásárolt már a babának. Felmentek a babaszobába, ahol már szinte minden a helyén volt. Nézegették a sok fehér és világoskék babaholmit. Egymás szavába vágva ábrándoztak mind a ketten a szülés utáni időszakról, mikor minden nap együtt lesznek és csak a kisfiúval foglalkoznak.

Késő délután ért haza, és otthon a barátja várta széles mosollyal az arcán. Soma meglepetéssel készült. Összedobott egy egyszerű vacsorát, és már meg is terített. Az asztalon, a vázában hatalmas vörös rózsacsokor szépsége emelte a terítéket. Ölelő karjaiba vonta barátnőjét.

- Már nagyon vártalak.

Delinke levette meleg kötött kardigánját és cipőjét, majd az étkezőben megpillantotta a gyönyörű asztalt. Könnyes szemmel fordult barátja felé, aki csak mosolygott.

- Nem is tudtam, hogy tudsz főzni! Istenem, de szép minden!
- Nem is, de volt segítségem. Remélem ehető lesz. Gyere, foglalj helyet - invitálta a lányt és mosolya változatlanul arcát ékesítette.

A könnyű kis csirkesültet igen hamar elfogyasztották. A fiú örült a jól sikerült vacsorának, a lány pedig egy darabig nem gondolt a fejében motoszkáló kérdéseire.

A vacsora befejeztével, Soma a nappaliba terelte barátnőjét. Mindketten kényelmesen elhelyezkedtek, majd kifaggatta, hogy az orvos mit mondott neki. Delinke felsóhajtott és beszámolt, nemcsak az orvos által mondottakról, hanem hogy, a húgával is megosztotta félelmeit. Míg ő beszélt, barátja átölelte és a sok-sok puszi között, melyet az arcán elhintett, nyugtatóan simogatta a hátát meleg kezeivel. Összeölelkeztek és egy darabig csak így hallgatták a belváros esti halk zaját. Már majdnem elaludt barátja karjaiban, mikor a kis pocaklakó erős rúgással adta tudtára, hogy neki nem kényelmes így a “mama” hasában. Mindketten felnevettek és kezüket a kicsire rakták, mert az mindig megnyugtatta őt.

Delinke utolsó munkanapján már csak elbúcsúzni ment be. Ám nagyon meglepték a kollégák. Szinte mindenkitől kapott valami apróságot a baba, és őt ez teljesen meghatotta. Eddig nem árulta el senkinek, hogy a baba nem az övé. Igyekezett a kérdéseket kikerülni, de most, hogy ilyen figyelmesek voltak vele, úgy gondolta, megosztja velük az ő titkát. Kollégái meglepődtek, de mint a barátja is, tisztelettel tekintettek rá. A nap végén alig tudta a kezeibe összeszedni a plüss figurákat és az egyéb apró ajándékokat, amit természetesen a babának fog adni.

Az utolsó hetekben sokat volt egyedül, és ismét gondolatai közé férkőztek korábbi aggályai. Bármennyire is nem akart rá gondolni, időnként csak eljátszozott azzal a jó érzéssel, hogy saját gyerekeként neveli fel a babát. Aztán korholta magát, hogy nem teheti ezt a húgával, ő is nagyon várja már a kisfiát. Letörölte kigördülő apró könnycseppjeit, és próbált pozitívan gondolni a jövőre.

Előkészítette a kis bőröndjét, benne a szükséges holmikkal. Ne legyen majd gond, ha váratlanul menni kell szülni. Esténként, mikor Soma is megérkezett a munkából, jókat beszélgettek a munkahelyen történekről. Furcsa volt még neki, hogy egy darabig csak tőle értesül az ottani eseményekről, nem pedig személyesen éli meg.

Igyekezett barátját felkészíteni, hogy a baba megszületése után keveset fognak találkozni, hiszen ő az ideje nagy részét a hűgánál fogja tölteni. Megnyugtatta őt, hogy Soma megértő volt ebben is. Megígérte, hogy amikor csak tudja, meglátogatja.

Pénteken este, Soma kicsit később ért haza a munkából, mert a kollégákkal beültek egy Pub-ba. Nem akart sokat inni, mert tudatában volt annak, hogy az utolsó napokban bármikor megindulhat a szülés - készenlétben kell lenni, de azért lecsúszott két üveggel a kedvenc búza söréből. Mikor hazaért jó kedvűen némi félelem suhant át rajta, mert Delinkét nyugősnek találta. Nem akart vele vacsorázni, csak ivott. Időnként, váratlanul felszisszent, majd járkálni kezdett.

- Édesem, nem érzed jól magad?
- Délután óta érzem, hogy valami készülődik, lehet, konzultálni kellene az orvossal.
- De, ugye nem fáj semmid, minden rendben van?
- Nem tudom, először fogok szülni - mosolygott. Lehet, hogy megindult a szülés, mert néha érzek fájdalmat.
- Kérlek, hívd fel az orvost!

Míg Delinke az orvossal beszélt, ő gyorsan elment a fürdőszobába, letusolt, rendbe szedte magát, hogy kicsit felfrissüljön. Készült arra, hogy bármelyik percben menni kell a klinikára. Míg ő öltözött, megjelent mellette barátnője.

- Mehetünk aludni, megbeszéltem, hogy mi a teendő, de légy készenlétben az éjszaka. - Azzal eltűnt ő is a fürdőszobában.

Az éjszaka eseménytelenül indult, sikerült elaludniuk. Hajnali három után viszont egy hangos nyögésre ébredt Soma. Szemei kipattantak és kérdően nézett szerelmére.

- Fájásaid vannak?
- Igen - szúrte ki fogai között. Mért kellene, mennyi idő telik el kettő között.

Soma fentebb ült az ágyban, felkapcsolta a kislámpát. Kicsit hunyorogva nézte az óráját, majd beállította rajta a stopper funkciót. Delinkét magához húzta, hogy simogatásával megnyugtassa, de nem sokáig maradt ölelő karjai között. Nem igazán érezte jól magát már semmilyen pózban, folyamatosan forgolódott, felült, oldalra fordult, de sehogy sem volt jó neki. Aztán jött egy éles fájdalom és az időmérés. Élesen fújta ki a levegőt mikor a fájdalom szünni kezdett. Eleinte tíz perces fájások váltották egymást, majd egyre csökkent az intervallum. Talán el is szundikáltak egy kicsit, ám nyolc óra után, mikor sűrűsödtek az összehúzódások, kiadta az utasítást: irány a klinika. Soma jó nagyot ásított, megpuszilta barátnőjét és viccesen mondta neki: igenis főnökasszony! Oldani akarta a feszültséget, de arcára fagyott a mosoly, mikor Delinke az ágyból felkelve felsikoltott és ezzel egy időben a hasához kapott, majd tekintetét a lábaira vezette. Mikor Soma odanézett, látta, hogy elfolyt a magzatvíz. Kicsit pánikolt, kapkodva magára szedte ruháit és a kezébe véve az összekészített kis bőröndöt, sietett a kocsihoz, hogy mielőbb tudjanak indulni. Mikor visszaért hozzá, ő már felöltözve várta. Míg beértek a klinikára, az orvossal is és Kamillával is beszéltek, hogy mindketten időben odaérjenek.

A szülés nagyon hamar lezajlott. Delinke fáradtan dőlt le az ágyba, ahogy őt is rendbe tették és az újszülöttet is megfürdették, megvizsgálták, majd a kezébe adták. Könnyes szemmel vizsgálta a kisfiú arcvonásait. A babaillat teljesen

elvarázsolta, semmihez sem hasonlítható finomságával. Örömmel fedezte fel, hogy Kamilla szemeit és kis pisze orrát örökölte. Elbűvölte őt a csöppség, aki elaludt karjaiban. Húga elvette tőle és átrakta a babaágyba. Gyengéden betakargatta, s közben egy finom puszit lehelt kissé piros arcára. Észrevette nővére könnyes szemeit, de nem akarta terhelni most, éppen eléggé kifárasztotta a szülés. Delinke barátja és Kamilla férje toppantak be a szobába. Kíváncsian tekintettek a babaágy felé. Óvatosan nézegették a kisfiút, aki békésen aludt, kezeit ökölbe szorítva, időnként mocorgott, de semmi sem zavarta a pihenését. Kis idő múlva a testvére és a férje hazamentek. Kamillának a munkahelyén intézkednie kell, hogy mire a baba hazamehet, ő is otthon lehessen. Kettesben maradtak. Soma látta barátnőjén, hogy nyomasztja valami. Tudta, hogy pihennie kell, de úgy gondolta, most zavartalanul fognak beszélgetni. Ő már az orvossal is konzultált, hogy biztosabban tudjon érvelni.

- Édesem, nagyon örülök, hogy jól vagy és a baba is gyönyörű. Tudom, hogy még mindig tépelődsz magadban, de ez a kisfiú egy szerető családba kerül, és érzem, te is így akarsz. Bármilyen nehéz elengedni őt, meg fogod tenni, boldog leszel te is, a húgod is. Hidd el, hogy lesz nekünk is babánk, akit nagyon-nagyon fogunk szeretni.

Delinke fáradtan pillantott fel barátjára, aki lehajolt, hogy megölelhessen szeretett barátnőjét és forró csókban részesítse. Könnyes szemekkel váltak el egymástól. Hangos sírás zavarta meg őket.

- Drágám, idehoznád nekem Ákoskát?
- Édesem, én nem merem megfogni.
- Gondold azt, hogy a miénk. Hidd el, nem lesz semmi baj. Ügyes vagy te!

Soma óvatosan kiemelte Ákoskát az ágyból, és már ettől a gyengéd érintéstől csillapodott a sírása. Különös, jó érzés futott végig rajta, kezében a kisfiúval. Csodálta egy darabig, de mivel továbbra is hüppögött a kicsi, inkább barátnője

kezébe adta. Ő is szeretettel nézett végig rajta, de inkább próbálkozott a szoptatásával. Persze ez is erősítette a kettejük közti kapcsot, de hát nem tudott az anyai ösztöneinek ellentmondani. Élvezte a baba-mama kapcsolatot. Miután a pici jól lakott, elszenderedett a vállán. Soma a kiságyába helyezte, betakarta.

- Édesem, aludj, mert látom nagyon fáradt vagy, addig én vigyázok rátok.

Delinke lecsukta szemeit, de elaludni nem tudott. Kérdések, kétségek sokasága kavargott benne. Azt gondolta, könnyebben el tudja engedni a babát, de most, hogy a kezében tarthatta, a kettőjük közötti kötelék csak erősödött. Hiába mondogatja, hogy ő csak kihordta, ennek ellenére nagyon szeretné megtartani, de nem teheti ezt a testvérével. Mi van, ha neki nem lehet gyereke? Anya akar lenni! Simogatásra nyitotta ki a szemét, hiszen nem aludt, és észre sem vette, de könnycseppek indultak útjára a szeme sarkából.

- Édesem, mi a baj? Nem tudsz aludni? Fáj valamid? Szóljak az orvosnak?

Delinke zokogásban tört ki. Soma óvatosan megölelte és puszikkal csillapította barátnője zaklatottságát. Csak sejteni vélte, hogy mi lehetett az oka az elkeseredésének. Kérdeznie sem kellett, mert megosztotta kétségeit barátjával. Soma karjai között csak ringatta barátnőjét. Próbálta megérteni barátnőjét és meggyőzni a helyes döntésről. Nem tudni meddig ölelkeztek így, ami nyugtatóan hatott mindkettőjükre. A kórterembe a délutáni nap utolsó sugarai köszöntek be, bányadt, narancsvörös színre festve a falakat. Az ablak előtt hajladozó fa árnyai táncot jártak a falon. Delinke szemeivel követte a levelek mozgását, és lassan lenyugodott. Soma kicsit eltolta magától, szemeibe nézett, majd homlokon csókolta.

- Most már aludj! - Még végigsimított az arcán és felállt. - Megyek, iszom egy kávét.

Látta, hogy most már el fog aludni, és neki is kell egy kis egyedüllét. Lassan sétált a büfé felé, közben ő már azon gondolkodott, hogyan tudja segíteni barátnőjét döntése meghozatalában. Férfiként kicsit könnyebb kimondani, hogy ez a baba Kamilláé, de érdekes, hogy ő is kötődik picit hozzá. Hiszen bő négy hónapig követte a baba fejlődését barátnője pocakjában. Be kell, hogy vallja, szívesen lenne apa, szívesen végig izgulná a babavárást. Delinkével akar gyereket nevelni. Már korábban is gondolkodott ezen, de most, hogy a kezében is foghatta a kisfiút, ez csak erősödött benne. Úgy érzi megtalálta a megfelelő társat a családalapításhoz. Delinke csodás anya lesz, meg van győződve róla, látja benne a szeretetet, az anyai féltést, a védelmezőt.

Miután megkapta a kávéját, igyekezett vissza, hiányérzete volt. Szereti és félti barátnőjét, mellette akar lenni. Elmerült kicsit a gondolataiban, de a mosoly eltűnt az arcáról. Igyekszik lelkiekben felkészülni a következő időszakra, nehéz lesz. A sarkon elfordulva valakibe beleütközött, majd elnézést kért. A válaszra felkapta a fejét.

- Soma, valami baj van? - kérdezte aggódva Oszkár. Soma nagyot sóhajtott, majd gyorsan rendezte vonásait.
- Nincs semmi gond, csak elgondolkodtam. Kamilla is jött? - Próbálta terelni a beszélgetést. Egyelőre nem akarja senkivel sem megosztani a gondolatait.
- Igen, ő előre sietett, minél előbb látni akarja a fiunkat. Nagyon szeretné már minél többször a kezében tartani Ákoskát. Mi tagadás, elég régóta vártunk rá. Jó is, hogy nincs itt a feleségem. Soma kérdezhetik valamit?
- Persze. - Kíváncsian fordult Oszkár felé. El nem tudja képzelni, hogy mi lehet az, ami csak kettejükre tartozik.
- Szerinted, a sógornóm le tud mondani a kisfiúról?

Soma kicsit meglepődött. Ennyire látszana barátnőjén, hogy milyen nehezen tudja meghozni a döntését? - pedig az elején tisztázták a feltételeket. Szeretné

megnyugtatni őt, de benne is vannak még kétségek, hogy helyes döntés születik a részéről.

- Beszélgettünk róla. Megértelek titeket is és Delinkét is. Még én is kötődöm Ákoskához, tündéri baba. Csak remélni tudom, hogy a számotokra kedvező választ fogjátok hallani.

Oszkár nagyot sóhajtott, de válaszra már nem volt ideje, mert a kórterem ajtaja elé értek, ami hirtelen kinyílt, és Kamilla mosolygós arcával szembesültek. Jó kedve átragadt a két férfire is, és érdeklődve léptek be. Kamilla átölelte a férjét és megismételte neki a nem rég testvére által tett kijelentést miszerint, véglegesen döntött. Ákoska, természetesen az ő kisfiuk. Soma a mondatot hallva, barátnőjére pillantott, ám az ő szemében a nehezen meghozott döntés kételyeit is felfedezte. Soma szíve összeszorult, és gyorsan odalépkedett a barátnőjéhez, hogy támaszt nyújtson neki. Kamilláék a fiukkal voltak elfoglalva, rettentően nagy a boldogságuk. Talán most fogták csak fel, valóra vált álmuk alszik a kiságyban. Delinke gyengéden simogatta meg Soma arcát, majd egy hálás puszit nyomott ajkaira.

- Drágám, menj haza, pihened kell, te holnap dolgozol! Itt vannak hugiék, ők segítenek nekem.

Soma fáradt, tudja, de nehezen hagyja most itt barátnőjét, viszont aludnia kell, holnap nehéz napja lesz. Egy érzelmes csók után elköszönt Kamilláéktól is, majd lassan az ajtóhoz lépkedett. Onnan még visszanézett, dobott egy csókot kedvesének egy mosoly kíséretében, majd eltűnt a becsukott ajtó mögött. Hazafelé menet gondolatai elkalandoztak barátnőjén. Bármennyire is azt akarta kifelé mutatni, hogy semmi baj, ő látta a szemeiben a kétkedést, az aggodást. Tudja, hogy nem nyugodott meg teljesen, de valamit ki fog találni, hogy végleg elűzze kétes gondolatait. Otthon fáradtan roskadt le a fotelbe. Csak most vette észre, hogy éhes. Gyorsan csinált magának két szendvicset, beült a TV elé.

Legalább kicsit eltereli a figyelmét. Egyébként is össze kéne szedni gondolatait a holnapi megbeszélésre. Éjfél körül riadt fel. Olyan fáradt volt, hogy elaludt a fotelben. Nagyot ásítva a fürdőszobába ment, hogy lezuhanyozzon, majd a kényelmes ágyban elhelyezkedve nem jött álom a szemére. Sokáig forgolódott, talán már két óra is elmúlt, mire elnyomta az álom.

Reggel, munkába menet Delinke hívta, hogy elújságolja, holnap haza engedik őket. Soma megjegyezte, a szabadságát is el kell intézni a főnökkel. Most először érezte barátnője hangján, talán ő maga is elhiszi, hogy képes lemondani a kisfiúról, és nem csak mondja, hogy mindenkit megnyugtasson. Ettől ő is kicsit jobb kedvre derült.

Másnap Soma és Kamilláék már korán ott toporogtak a kórteremben. Szerettek volna minél előbb otthon lenni.

Oszkár nagyon ügyesen rakta be kisfiát a babakocsihoz. Kamilla még egy pelenkát rakott rá, hogy ne érhesse őt közvetlenül a friss levegő. Miután kezükbe kapták a zárójelentést, Oszkár csillogó szemekkel kezébe vette kisfiát, kézen fogta feleségét, és büszke apukaként lépdelt ki a kórterem ajtaján. Delinke kicsit csalódottan nézett utánuk, de próbálta magát nyugtatni, ehhez hozzá kell szoknia. Ő csak kilenc hónapig vigyázhatott rá, most már ez a szülők feladata. Ám nem gondolta, hogy ezt ilyen nehéz lesz megvalósítani. Soma látta rajta a nagy sóhaját és lemondást, ezért még mielőtt ők is kiléptek volna az ajtón, ölelésébe vonta őt, és hosszan megcsókolta, majd hozzátette: nagyon szeretlek. Ő gyorsan a szemébe nézett, próbált mosolyt csalni az arcára, egy puszit hintett ajkára.

- Én is nagyon szeretlek!

Aztán gyorsan elindult, mert máris hiányzott az ő babája. Erre a gondolatra persze szívesen fejbe kólintotta volna saját magát, hiszen tegnap este fogadta meg, hogy nagyon igyekszik magát elszakítani Ákoskától. Amikor elvállalta a baba projektet

nem gondolta végig ennek az érzelmi háttérét. Nem gondolta, hogy ilyen nehéz lesz, ő csak jót akart. Soma érintésére zökkent ki gondolataiból. Észre sem vette, hogy a kocsiajtót nyitotta neki. Segítette, hogy kényelmesen elhelyezkedjen. Most egy időre a húgáékhoz költözik. Úgy gondolta, így egyszerűbb lesz a baba táplálása. Egy hónap után már haza akar menni, és a lefejt tejet majd Oszkár viszi el tőle, ezzel a módszerrel könnyebb lesz az elválás a kisfiútól, és Somát sem akarja hosszú ideig egyedül hagyni. Egyébként is nyugtatóan hat rá a társasága. Nagyon hálás neki, hogy ennyire megértő, de nem szeretne visszaélni a türelmével.

Soma munka után, majdnem minden nap rohant Kamilláékhoz, hogy láthassa barátnőjét, bár szívesebben járt volna már inkább haza, a közös lakásukba. Általában együtt megvacsoráztak, de a babafürdetéstől igyekezett Delinkét távol tartani. Ilyenkor volt idejük beszélgetni a napjukról. Somának már hiányzott a korábbi, esti menetrend, a beszélgetés, ami a vacsorát követően néha hosszú szócsatába torkollott, főleg, ha munkáról volt szó. Igazán jókat csipkelődtek néha. Már csak pár nap, ezt ki fogják bírni, és újra együtt lesznek. Hiányzik már neki, hogy éjszaka összebújva aludjanak, és arra ébredjen, hogy Delinke a kezét simogatva próbálja rábírni, hogy forduljon meg, ne kelljen hallgatnia a horkolását. Hál' istennek, azért ritkán szokott előfordulni. Elmosolyodik magában, mikor eszébe jut, bár amikor keltegeti, morogni szokott, de Delinke tudja, hogy ő nem haragszik rá ezért. Csak legyenek már ismét otthon.

Delinke már várta, hogy munka után a barátja haza költöztesse. Soma izgalommal teli tekintettel követi barátnője mozdulatait, amint igyekszik mindent gyorsan belegyömöszölni az utazótáskájába. Látja rajta, ő is szeretne már minél hamarabb otthon lenni, bármennyire is jól érezte magát a húga és Ákoska társaságában.

Delinke örömmel nyugtázta, hogy szépen fejlődik a kisfiú, nem lesz gond, hogy cumisüvegből fogja kapni ezután az anyatejet. Éjszaka is csak kétszer-

háromszor kellett öt megetetni. Annyi tejet sikerült most itt hagyni, ami holnap délig elegendő, de a délelőtt folyamán Kamilla jönni fog hozzá a következő adagért. Délután pedig a munkahelyéről jövet Oszkár viszi haza majd az addig összegyűjtött mennyiséget.

Otthon, Soma ledobta az előszobában az utazótáskát és egy pillanat alatt karjaiba vonta gyönyörű barátnőjét és szenvedélyesen megcsókolta.

- Hiányoztál.
- Te is, nekem.

Hiányzott már mindkettőjüknek az intim együttlét.

Delinke jól eső fáradtsággal fordult a hátára. Még egy darabig csak kapkodták a levegőt, míg szívük le nem csillapodott. Kicsit elgondolkodott, majd lassan beszélni kezdett.

- Nagyon szeretlek szívem, és köszönöm szépen, hogy ilyen türelmes voltál hozzám. Már nagyon hiányoztál. Szeretem a húgom, a sógorom és Ákoskát is, de most már csak veled akarok lenni.
- Sokkal nyugodtabb vagyok, hogy itt vagy velem, és biztosan jobban is fogok aludni.
- Valld be, hogy hiányzik, mikor éjszaka keltegetlek, hogy ne horkolj! - nevetett.
- Minden hiányzott, ami hozzád tartozik, de legjobban te! Olyan jó, hogy holnap szombat van, pihenhetünk!

Soma már eltervezte, hogy ő fog főzni a hétvégén, esetleg hagyja kicsit kotnyeleskedni barátnőjét. Szombaton este moziba akarja vinni. Sétálni is akar vele, olyankor mindig jókat szoktak beszélgetni. Mindent akar vele. Erre várt már mióta.

Éjszaka arra riadt fel, hogy üres mellette a hely. Gyorsan felült, lámpát sem kapcsolt. Aztán megnyugodott, mert ott ült mellette.

- Édesem, valami baj van? - kérdezte, és gyorsan a karjaiba vonta őt.
- Nincs semmi baj, csak ilyenkor szokott Ákoska éhesen felsírni, és ez az érzés felébresztett.
- Aludj Édesem, majd hozzászoksz, hogy most már nem kell éjszaka felkelni.

Reggel Soma óvatosan kelt ki az ágyból. Láttá, hogy ő még egy darabig aludni fog. Hétfvégén együtt szoktak reggelit készíteni, de most úgy gondolja, meglepi valami finomsággal. Azt nem tudja, hogy szoptatáskor mindent ehet-e, vagy sem, tehát amellettt dönt, hogy az omlett semleges, úgy, hogy azt fog sütni. Hamarosan kész lesz. Addig csinál magának egy kávé. Amíg a frissítő nedű elfogyott sokat gondolkodott. Olyanok, mint egy család. Delinke az anyai örömökbe is belekóstolt. Ő is gyereket szeretne. Olyan jó volt látni Kamilláékat, ahogy sűrögtek-forogtak a kisfiuk körül, és Delinke is nagyszerűen helyt állt. Láttá rajta, hogy könnyebben vált el Ákoskától, mikor hazaindultak. Most már minden rendben lesz. Érzí, hogy hamarosan ők is igazi család lesznek.

- Drágám, sül valami? - hallotta a háta mögül, és gyorsan felugrott. Reméli nem égett meg a reggelijük.
- Basszus, nagyon elmerültem a gondolataimban. - Egy pillanat alatt ott termett a sütő előtt, és amikor lenyitotta az ajtaját, egy sóhaj szakadt fel belőle.

Delinke addigra már az asztalnál ült és mosolyogva nézte a barátja ténykedését.

- Ehető? Nagyon éhes vagyok! - nevetett fel.
- Igen! - mondta boldogan. Tudod, hogy mester vagyok! - nevetett ő is.

Reggeli után csak összebújtak a kanapén és TV-ztek, mint egy hónappal ezelőtt.

Lassan minden a helyére kerül, visszatérnek a régi kerékvágásba. Megnyugodtak, hogy ismét együtt voltak.

Delinke úgy tervezte, hogy egy darabig pihenni fog, majd otthonról dolgozik. Szerencsés, hogy így is tud dolgozni, bekapcsolódhat a munkahelyi vérkeringésbe, de még egyelőre élvezi az itthoni pihenős, babázós feladatait. Napközben csupa hétköznapi dolgot csinál, takarít, süt-főz. Valamelyik nap elhatározta, hogy kicsit átrendezi a lakást, de ehhez Soma is kell, mert a nehéz bútorokat egyedül nem tudja mozgatni. Aztán az is eszébe jutott, hogy ha már belefog, akkor ideje egy alapos lomtalanítást is csapni. Érzi, kell a megújulás. Esténként várja haza a barátját, együtt vacsoráznak, beszélgetnek vagy TV-znek. Kicsit öreges, de nekik így pont jó. Soma örült Delinke felbuzdulásának, úgy érezte ez is segít neki a babától való elszakadásban. Persze nem úgy, hogy látni sem akarja, csak így helyére kerülnek a dolgok. Érzi rajta, bármennyire tagadja is, hogy vannak még kételyei, de jó úton halad a teljes elfogadásban. Így hát a lakásból kikerültek a felesleges ruhák, cipők. A lány nem is gondolta, hogy ennyi felesleges holmit birtokolt. Egy-két darabon igazán jókat nevetett, nem is értette, mi a manónak őrizgette. Este aztán, a kanapén ülve kellemes érzés járta át, tetszett neki a végeredmény, de még gondolkodón nézett körbe. Észrevette ezt Soma is, követte szemével fürkésző tekintetét. A következő pillanatban rájött mit akar még, mert látszott rajta, hogy nagyon agyal valamin.

- Festetni nem fogunk, most nem! - Gyorsan átölelte a lányt, mondhatni letámadta egy csókra, hogy figyelmét elterelje.
- Honnan tudad, hogy azt akarom mondani? - nevetett a lány.
- Ismerlek már!
- Pedig, úgy belejöttem már, nagyon élveztem!
- Majd legközelebb azzal kezdünk. Egyébként akár, lakberendező is lehetnél.

Soma észrevette, hogy az utóbbi hetekben a barátnője, egyre többet beszél a munkájáról, nem úgy, mint korábban. Akkor a fő téma a baba volt, és igen nagy hévvel beszélt róla. Mára már, ez megenyhült, és csak, mint a keresztfiát emlegeti inkább. És, ettől Soma nagyon boldog.

Eljött a nap, hogy ismét együtt mentek a munkahelyre. Már várta a lány ezt a napot. Szereti a munkáját. Igaz, hogy otthonról is dolgozott, de itt az irodában valahogy más a légkör, itt vannak a munkatársak. Hiányzott már neki a kávézós társaság, mert van, akikkel csak kávézik és van egy brunch, akikkel meg péntekenként szoktak a kedvenc pub-jukba beülni és jókat dumálni. Szóval, minden és mindenki hiányzott, kivéve, Somát. Ő, ott volt neki. Mindig.

Úgy eltelt két hónap mióta dolgozik, hogy észre sem vette és kitavaszkodott. A program írását éppen befejezte, felpillantott a gépéről, és akkor a szemei megakadtak az iroda ablaka előtt álló, éppen virágzó magnólián. Csupa virág volt a fa, gyönyörű rózsaszínű. Kicsit el is gondolkodott, hogy az utóbbi időben nem sokat sétáltak Somával, ezért nem vette észre a tavasz virágait, színeit, illatait. Kissé mérges volt magára, hogy ennyire a munkájára figyelt, és reméli, Soma nem érzi úgy, hogy őt is elhanyagolta. Elhatározta, estére megbeszélük. Ma kivételesen nem együtt menetek haza. Delinke a húgáékat látogatta meg, mert régen találkoztak. Tessék, elhanyagolta őket! Nagy öröme a szüleivel is összefutott, és kicsit belefeledkeztek a beszélgetésbe és a babadajkálásba. Jól megszeretgette, puszilgatta a keresztfiát, aki jó ízűket kacagott. A babafürdetés után igyekezett haza. Otthon Soma már várta nagyon, mert egy meglepetéssel készült.

- Drágám, ne haragudj, hogy ilyen későn értem haza - puszilgatta barátját, hogy kiengesztelje.
- Nem haragszom, számítottam rá, hogy ilyenkor jössz haza. Megvacsoráztam, te ettél?
- Igen.

- Nos, akkor gyere, ülünk le, fontos megbeszélni valónk van. - Delinke kíváncsian nézett barátjára, kicsit talán meg is ijedt, vajon mit akarhat. Soma hozott két pohár brandy-t, kényelmesen elhelyezkedett, ölébe vonta barátnőjét.
- Egészségünkre!
- Egészségünkre, de mire iszunk? - Soma ivott egy keveset - megállapította, hogy jó választás volt ez St' Remy.
- Szeretnék meglepni illetve meg is leplek, mert már megszerveztem.
- Mivel? - kérdezte izgatottan a lány.
- Jövő héten elmegyünk egy hétre pihenni. - Delinke körbeölelte Soma nyakát és egy érzéki csókot kezdeményezett. Majd mikor pihegve elváltak, mélyen a szemébe nézett.
- Nagyon szeretlek.
- Én is nagyon szeretlek. Egy mázlista vagyok. Nekem van a legszebb, legokosabb, legintelligensebb, legcsinosabb barátnőm - s közben puszikkal halmozta el mindenhol.
- Imádlak, gyere, menjünk aludni! - huncutul ránézett, és kezét megfogva, húzta a hálószobába.

Izgatottan pakolt a bőröndjébe, közben végiggondolta, hogy mindent berakott-e amire szüksége lesz. Thaiföldre utaznak egy hétre, el sem hiszi, már oly' régóta vágyott rá. Rengeteget olvasott róla. Felkészült azokról a helyekről, amit feltétlenül látni akart. Csodálta a távol-keleti kultúrát, nagyon más, mint a miénk. Vonzotta, meg akarta ismerni közelebbről is azokat az embereket. Most, hogy lehetősége van rá, izgatottan várja az utazás napját. Ennél nagyobb öröm nem is érhetne volna. Nem győzte elégszer megköszönni Somának ezt a lehetőséget. A barátja tudta, hogy ez egy jó választás volt. Nem csak a távoli kultúra megismerése, de addig is, amíg nincsenek itthon - reményei szerint - elfelejti a maradék gondjait. Ő is vágyott már rá, hogy együtt kikapcsolódjanak. Kell a

pihenés ennyi munka után, és az elmúlt időszak feszültségeit is elfelejti. Arra nem gondolt, hogy ettől sokkal többet fog adni neki ez az egy hét pihenés, de ez csak később derült ki.

Kipihenten, leburnulva jó kedvvel átitatva értek haza és huppantak le a kanapéra, mert nagyon hosszú volt a több mint, húsz órás út. Soma, úgy érezte, most végleg hazaért, meg van mindene, amire vágyott, ennél boldogabb már nem is lehet, illetve titkon egyre sűrűbben gondolt arra, hogy egy gyermek hiányzik csak a felhőtlen boldogságához. Tudta, csak idő kérdése, és ezt az ajándékot is megkapja, és akkor nem cserélne senkivel. Azt is tudja, hogy barátnője is vágyik legalább egy gyermekre, bár erről még nem beszéltek eddig, mikor és hogyan legyen. Neki kell ebben lépni, egyértelművé tenni szándékait. Úgy érezte eljött az ideje, hogy a benne megfogalmazódott szebbnél szebb elképzeléseket csak vele tudja megvalósítani. Talán mindig is ő rá várt, mert tudta, hogy összetartoznak. Nincsenek kétségei arról, hogy igent fog mondani. Akarja őt, úgy ahogy van, minden kis hibájával, bájával, huncutságával, elragadó egyéniségével. Rá van szüksége, egy egész életen át. Érti és tudja. Már csak a gyűrűt kell megvennie, és a szeretett nő ujjára húzni, hogy csak az övé legyen, senki másé, ahogy gondolta ezt az első pillanatban, mikor meglátta őt. Lenyűgözte már az első pillanatban, már akkor nagyon akarta őt, ahogy eddig még senkit sem. Az eltelt hetek alatt sikerült megvásárolni a legszebb eljegyzési gyűrűt, most már csak a megfelelő alkalmat kereste Soma.

Egyik este Delinke később ért haza. Várta már őt. Soma még ennyi idő elteltével is lelkesen és izgalommal vont a karjaiba, mikor végre hazaért. A mai estén, mikor szemeibe nézett, és sokadszorra vészett el benne, különös csillogást fedezett fel iriszeiben. Még nem tudta mi ez, még nem tudta megfejteni, de nagyon örült neki. Aztán, mikor azt mondta neki a ragyogó szemeivel őt kutatva beszélniük kell, már tudta, babát vár, és ez olyan eufórikus érzéseket szabadított fel benne, hogy elsírta magát, és csak annyit mondott:

- Tudom.

Úgy csókolta őt, ahogy még eddig soha, szenvedélyesen. Úgy érezte, ettől boldogabb már nem lehet. Delinke először fel sem fogta ezt a felfokozott állapotot, de ösztönösen nagyon boldog volt. Nem értette, hogy honnan tudta, amit még ő is csak lassan tud felfogni, hogy babát vár, de ez a boldogság leírhatatlan. Még nem tudja, hogyan fog reagálni Soma, ha megerősítést kap sejtéséről. Csak álltak az előszobában, de a fellegekben érezték magukat. Míg ő gondolataiba merült, Soma magára hagyta őt egy pillanatra. Magához vette a kis bársony dobozt. Mikor visszaért, barátnője a kanapén ült egy pohár narancslével a kezében. Látszott rajta, hogy gondolataiban veszett el, de Soma jöttére felkapta a fejét.

- Édesem. Sokáig gondolkoztam, hogyan tudnám felejthetlenné tenni az elkövetkezendő pillanatokot, de te felülmúltál. Már most nagyon boldog vagyok, hogy téged megtaláltalak, és tudom, látom a tekintetedből, hamarosan család leszünk, mert ugyan azt a ragyogást látom a szemeidben, mint mikor Ákoskát hordtad a szíved alatt, és reményeim szerint megerősítesz a megérzésemben. Hogyan is kérdezhetném meg, hogy ezt a gyönyörű pillanatot ne öljem meg? Lesz, ami lesz! Hozzám jössz feleségül?

Delinke nem is gondolta, hogy a nap még szebb is lehet, hogy tovább lehet fokozni a boldogságát, boldogságukat. Bár egy kis egészséges félelem volt benne, hogyan fogadja Soma a bejelentését, de mostanra minden félelme elillant. Olyan izgatott volt, alig hallotta meg barátja kérdését, de mikor felfogta, szíve nagyot dobbant, és szinte gondolkodás nélkül adta meg a választ.

- Igen, a feleséged leszek! - Olyan természetesen hagyta el a mondat a száját, mert ő már akkor, mikor meglátta Somát, már akkor érezte, hogy valami elkezdődött kettejük között, és nem akarta, hogy ez valaha is véget érjen.

Az ösztönei azt súgták, vele célba érhet, és lám, így is lett, már csak egy lépés, hogy hivatalosan is elkötelezzék magukat.

- Annyira boldog vagyok, és igen, babánk lesz! Örülsz?
- Azt hiszem, most én vagyok a világon a legboldogabb vőlegény! Imádlak!
 - Óvón karjaiba vonta menyasszonyát, szenvedélyesen megcsókolta. Levegő után kapkodva elvált tőle és csak nézte a csodaszép barátnőjét, nem tudott betelni vele. - Hány hetes a baba?
- Hatodik hetes.
- Jól számolom, a nyaralás alatt fogant?
- Igen! – mondta boldogan.
- Nahát! - egy éve ismerlek, és már a második babát várod. Tavaly tavasszal is boldog voltál, de most kettőnk boldogsága még ragyogóbbá tesz. Nincs kismama szépségverseny? - mert biztosan te győznél! Héj bébi! - légy nagyon büszke az anyukádra, mert ő a legszebb! - Soma leguggolt és puszikkal szórta be a pocakját, amin természetesen még semmi sem látszott, de ő akkor is az egekben érezte magát.
- Későre jár, és én fáradt vagyok, megyünk aludni?

Soma felkapta a menyasszonyát és meg sem állt a hálósobáig. Ott óvatosan lerakta a franciaágyra. Egy darabig csak ölelték egymást. Kellemes csend uralta a levendula illatú szobát. Mindkettőjüknek nehezen jött álom a szemére. Még sokáig a nap történésein kattogtak az agytekervényeik, közben a mosoly még véletlenül sem tűnt el az ajkukról.

Másnap sokáig lustálkodtak, szombat lévén megtehették. Az ablakon ömlött be a délelőtti aranyló napsugár. A bukóra nyitva hagyott ablakon éppen be tudtak szökni a tavasz illatai. Delinke nagyot szippantott a gyöngyvirág illatból, majd nyújtózott egy jó nagyot, fejét Soma felé fordítva. Vőlegénye le sem vette szeméit elbűvölő menyasszonyáról.

- Meg kellene hívni délutánra anyáékat és húgiékat, hogy osztozzanak az örömünkben.
- Hívd meg őket, én is örülnék nekik.

Delinke egy könnyű ebédet készített maguknak, majd megsütötte a család kedvenc alma tortáját. Soma behűtött egy üveg pezsgőt, de azért két narancslevet is rakott mellé. Delinke éppen átöltözött, hogy méltón tudja fogadni a családját, mikor kopogtak a bejárati ajtón. Ebből tudta, hogy csak is a húgáék lehetnek. Bizonyára elaludt a keresztfia, és nem akarták, hogy a csengő éles hangja felzavarja álmából. Őszinte mosoly szaladt ajkára, ahogy az ajtóban meglátta szeretteit. Suttogva köszöntötték egymást, majd Soma kezébe adták a babahordozót. Boldogan vitte beljebb a lakásba a picit, hogy a két testvér hosszabban megölelhesse egymást, mert viszonylag régen találkoztak. Úgy érezte ez a találkozás most más, mint a korábbiak, kicsit könnyedebb, felszabadultabb. Érezte menyasszonyán, hogy az eljegyzése és a baba a pocakjában megnyugtatta, de izgalommal is tölti el. Talán az eddig hurcolt kételyek, mostantól végleg háttérbe szorulnak, ami az arcára állandó mosolyt varázsolt. Ő is úgy érezte, hogy Delinkével az élete kiteljesedett. Nézte a kisfiút és gondolatai kicsit előre szaladtak. Csak nyolc hónap és ő is így élvezheti minden nap a saját gyermeke apró rezdüléseit. Megvigasztalhatja, ha sírásra görbül a szája, vagy éppen pelenkát cserél neki. Már várja nagyon őt. Kicsit összerezett, amikor Oszkár elkérte tőle Ákoskát, hogy kényelembe helyezze az egyik fotelben. Szerette volna ő csinálni, de azért nem tette, mert félt, hogy ügyetlenkedésével felébreszti az aranyosan alvó kisfiút. Így hát, kelletlenül átadta őt az apjának. Pedig az is átfutott az agyán, hogy amikor menyasszonya pocakjában hordta még, szinte sajátjaként simogatta őt, és nagyon jó érzés volt. Elhessegette a gondolatait, hiszen ezt most már megteheti az ő babájukkal. Elmosolyodott, de hirtelen morcos lett, mert megszólalt a csengő. Morgott egy-két oda nem illő szót, majd felpattant a helyéről, hogy a szülőket is minél hamarabb be tudja engedni, nehogy megint csengessenek. Bekísérte őket a

többiekhez, akik az éppen ébredező kisfíúval gügyögtek. Örömmel látta menyasszonyán, hogy sokkal fesztelenebbül fogja kezében a keresztfiát, aranyosan beszél hozzá, és ezt a húga is észrevette, de nem szólt semmit, boldog volt a pozitív változástól. Viszont az okát még nem tudta. A nagyszülők gyors léptekkel indultak a nappaliba, hogy minél hamarabb kézbe vehessék unokájukat. Ákoska, mintha megérezte volna a mai nap szépségét, fontosságát, keresztanyja feléje irányuló őszintébb, melegebb szeretetét, arcán hatalmas mosoly jelent meg, majd egy jó ízű kacagás hagyta el a száját, mindenki legnagyobb örömére. Kézről kézre járt. Senki sem tudott betelni vele. Delinke és Soma egymásra néztek és szavak nélkül tudták, hogy a másik mire gondolt. Nem kellett kimondaniuk, hogy tudják: ha nekik is ilyen szép, mosolygós babájuk lesz, ők lesznek a legboldogabbak a világon. Delinke a süteményt, Soma pedig az italokat vitte be a vendégeknek. Szinte egyszerre kapta fel a tekintetét mindenki, mikor meglátták a pezsgőt a tálcán. És Soma nem is hagyott időt arra, hogy kérdezzenek, mert a nagy boldogsága minden kérdés nélkül kikíváncozott belőle. Menyasszonyát átkarolta, egy puszit nyomott halántékára.

- Nagyon örülök, hogy mind itt vagytok és szeretném veletek megosztani elhatározásomat. Tegnap megkértem Delinke kezét és nagy öröömre, igent mondott.

Mindenki egyszerre ugrott fel a helyéről, gratulált és ölelte meg őket.

- Akkor erre a szép alkalomra inni kell, azért van itt a pezsgő - jegyezte meg a nagypapa, miközben unokáját fogta éppen.
- Nem egészen, illetve nem csak azért - mondta Soma, hogy fokozza a hangulatot.

Egy pillanatra csend lett, és kérdőn néztek Somára, viszont a választ Delinkétől kapták meg. Olyan kislányosan, kicsit szégyenlősen kezdett beszélni. Végig sem gondolta, hogyan közölje szüleivel, hogy ismét nagyszülők lesznek. Most olyan

érzés futott végig rajta, mint mikor tizennyolc évesen közölte, hogy még sem óvónő lesz, hanem informatikát akar tanulni. Akkor is tartott kicsit a szülei véleményétől, mint most, pedig semmi oka nem volt rá és most sincs. Akkor is csak gyorsan elhadarta nekik a gondolatait. Meghallgatták és elfogadták a döntését. Akkor most miért is izgul, mikor a saját gyerekével terhes?

- Somának és nekem gyerekünk lesz. - Kicsit halkra sikeredett mondandója, de biztos, hogy meghallották, mert csak arra eszmélt fel, hogy édesanyja ölelte őt és könnyeivel küzdött, majd őt követve minden családtagja gratulált.
- Édes kislányom, nagyon örülök nektek! Boldog vagyok a nagymama szerepben.

Soma eddig csak mosolyogni tudott és roppant boldogan figyelte a történéseket. Úgy érezte, boldogsága csak akkor lehet nagyobb, ha majd kezében tarthatja a gyermekét. Minden, amit eltervezett a nagybetűs életről, beteljesülni látszik, és ehhez igazán kevés hiányzott, csak apróságok. Kissé elbambult, de hirtelen feleszmélt leendő apósa szavaira.

- No fiam, iszunk is abból a finom pezsgőből?

A vidám pohárkoccanások hangját Ákoska önfelelt kacagása nyomta el, mikor is kúszva elért a radiátor melletti kosárhoz és boldogan kapta ki belőle az egyik plüss figurát.

Csak Soma szemei voltak kicsit homályosak, mert ezt a szép napot a szülei már nem érhatték meg, testvére pedig nem volt. Nem tudtak vele örülni, hogy amit kicsi gyerekkora óta tervezett, az mind valóra vált.

dr. Radmila Markovity: Az én estém

Egy estém? Otthon?
Régen eltűnt világom
szélvihar, mennydörgés
kegyetlen villámcsapás
döntött romba, elvitte
minden ifjúkori álmom.

Először a forgószelel
szeretteim közül kettőt
dobott le a messze világba:
Csille, Amerika, az asztalnál
szomorú apa és anya hiába
vár, de a viharral tölem repültek
sorba : az egyik Angliába,
a másik Németországba, a
harmadik közelebbire, mégis
távolba, negyedik oly ritkán
nappal átkarol. Szeret, de elsiet.
Az utolsó, a család tartó oszlopa
alatt inog a talaj, őt nem a forgószelel,
a kurva élet kergeti, ki tudja hova.

Ma még vasárnap délben jön
a finom ebéd, egymagam ülök,
eszek, az üres székekhez beszélek.

Nem a nappalom, nem egy
estém, mindegyikbe belesüllyedek,
szívemtől szakadtak távolba vetődtek,
magara maradva család nélkül, minden
este élem öregségem kínos percét.

Eiterer Ferenc: Anyám

Anyám kit a háború betegé tett.
Felvette a sorstól ezt a keresztet.
Ideget megpróbáló élet, nehéz,
Kék szeme a múltból szomorúan néz.

Milyen meleg és kedves volt az a szem
Mely aggódva követett minket, figyelmesen.

Vigyázóan tárta felénk a kart,
Amit a múltó idő már eltakart,

Emlékképek, szívet szorító távolság,
Felidézni a léleknek; nagy bátorság.
Mert a fájdalom még most is hasít,
Urna őrzi; húsz éve hamvait.

Szívemben a gyász mégis mai,
Szeretetem keresi őt, minden napi,
Velem van ő agyi idegekben,
Érzem, néz anyai kék szemeivel.

Szeretek-szeretünk, szeretsz.
Anyai szeretet; egészen más

Mégegyszer még miénk lesz
Ha jön az a végső elmúlás;
És visszaadja őt nekünk a
Messiás.

SZERKESZTŐSÉGI ÜZENET

Közösségi-művészeti folyóiratunk 2013 év elején indult. Mivel a publikálásotémaköreit nem kívánjuk egy bizonyos tartalmi struktúrára korlátozni, ezért kapta lapunk a Polikróm (magyarul: sokszínű) elnevezést. Olyan modern szócsőként kívánunk funkcionálni a XXI. században, ahol minden érdeklődő megtalálhatja a számára legfontosabb művészi értékeket.

Célunk, hogy olyan aktív közösséget hozzunk létre, ahol sokszínű alkotások összessége alakítja ki a lap egyedi arculatát. Teret kívánunk biztosítani annak, hogy változatos témákról szólaltassunk meg tehetséges, művészi érdeklődéssel rendelkező diákokat, fiatal szerzőket, akik úgy érzik szívesen tennék közzé színvonalas alkotásaikat.

Az alábbi kategóriákban várjuk a munkákat:

tanulmány

cikk

kritika

recenzió

interjú

műfordítás

próza

vers

grafikák, rajzok

